

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520340496/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

uden Ende, blev der Maskerade i Klubben. Og var derpaa ogsaa en Vildmandinde – skjøndt langt fra ikke uanstændigt, dog forførisk klædt – af en Skabning, som ej engang Thorvaldsen kunde frembringe skjønnere. Denne Vilde havde det forud for Billedhuggerens Værker, at hun kunde bevæge sig, dandse især med saadan en Ynde – ja man kunde sige: saa sylphemæssigt, at de mandlige Tilskuere stod Fare for at blive til Billedstøtter. – Det var Skam at sige: at Tiden faldt B. lang; alligevel længtes han hæftigen efter, at Kl. vilde blive elleve, paa det han kunde faae at skue det Ansigt, der upaatvivleligt skulde fuldende hans stakkels Hjertes Undertvingelse. Jeg veed ikke, min gunstige Læser! om Du nogensinde har havt det Vanheld, at sætte en Æddikeflaske for Munden, i den Fornening, at det var en Øflaske; eller om Du skrupsulten har faaet harsk Smør paa orret Brød; eller om Du ophedet har erholdt en Spand koldt Vand over Hovedet? Eja! ubarmhjertige Klokke! med dit ellefte Slag tilintergjorde Du Phantasiens glimrende Boble: et Ansigt, stygt, modbydeligt, krøb frem under Masken – ak, hvorfor kunde hun ikke beholde denne bestandig paa! Men saaledes skulde et hundrede Mandfolkehjertes frelses fra Hedsvaade.

Iøvrigt kan det forsikres: at B. til ikke saa kort over de tive Aar var meget bly og taus i Fruentimnerselskab, og har ofte, til inderlig Ærgrelse for sig selv, ufrivilligt doublet Marlow's Rolle i „Fejtagelserne.“ Han mindes endnu levende en saadan Scene. Tvende Damer stod i nogen Frastand og talte sagte med hverandre, hvorved de af og til kastede et Øje hen til Træmanden. Han kunde godt fornemme, at Blødet hver Gang steg ham op i Ansigtet. Alligevel spidsede han Ører – han har altid havt denne Sands saa skarp som de færreste have den – og hørte den Ene sige: „Der er dog et ret smukt Menneske.“ „Åa ja!“ svarte den Anden; „men han borde stilles op paa en Piedestal herude i Haugen.“ – Kjere Læser! det gik til Hjertet. Havde han kunnet gjøre sig usynlig i eet Øjeblik, han skulde ikke have brugt to dertil. – B. var i sine unge Aar i det Hele undselig, ja endog frygtagtig, lige til et uundgaaeligt afgjørende Øjeblik satte Mod i Harehjertet. Da han første Gang, efter Faderens inderlige Ønske, skulde prædike i Randlev Kirke, han forsikrer: at, havde der været en Udgangsdør bag ved Alteret, han var neppe nogensinde kommen op paa nogen Prækestol. Men see! da han denne første Gang vandt derop „mit Müh' und Noth“, forsvandt Frygtens Dæmon med eet –

Selvbiografi

ligesom undertiden Tandpinens – og han holdt sin Tale med en Frimodighed, som eråvervode ham saavel Faderens som Menighedens Bifald. –

B. har stedse havt en god *Real*-Hukommelse; men med den *verbale* blev han saare svagt begavet. I sit ottende Aar stræbte han forgjæves en heel lang Vinteraften at lære udenad Mottoet paa den kjere Aurora:

„*Omnia conando docilis solertia vincit.*”

Med bitre Taarer maatte han give sig fortabt, og overgive sin udmattede Hjerne til Søvn. Da han blev lidt ældre, gik det an, og Hexametret blev eet af de Symbola, der har styrket ham til Udholdenhed, – ja lige til Haardnakkenhed, – i velovervejede Planer og Forsætter.

Blandt disse var ogsaa eet, og det naturligen af de nærmeste, at bøde paa omtalte Natursvaghed. Han har gjentaget forsøgt at lære udenad større og mindre Stykker af den og den Digter. Stundom lykkedes det; men – at beholde det, det blev stedse en Umulighed. Saa svag er hans Ordhukommelse, at han aldrig har været Mand for, med Sikkerhed at kunne fremsige end ej sine korteste Digte udenad. Saasnart de ere overdragne til Papiret og tilskjødede Publicum, ere de ikke længer under Forfatterens Værgemaal. Han vil oprigtigen bekjende: at han aldrig skulde skiltes vel ved sin, flere Gange gjennemlæste, korte Tale paa Himmelbjerget ifjor, hvis han ej havde havt Hovedmomenterne opskrevne inden i sin Hattepul.

Det var først i sine modnere Aar, at Blicher hørte og fulgte Musens Kald, og slog han end i sin tidligere Ungdom stundom Lyrens Streng, eller gav sine Følelser Luft i Sang og Vers, saa tilhører dog det første blandt hans Digte, der (1814) blev Publicums Ejendom, Aaret 1810, eller hans Alders 28de Aar, altsaa den Periode af hans Liv, hvor han maatte sige Ungdommens Idealer og dens gyldne Drømme Farvell! – Hans hidtil udkomne Værker ere følgende:

Ossianns Digte, oversatte af Engelsk, 1ste og 2den D., Kbhvn. 1807-09.
Bør Jøden taales i Staten? Aarhus 1813.
Bedømmelse over Skrivtet „Moses og Jesus”, Aarhus 1813.
Digte af S. S. B., 1ste D., Aarhus 1814.
Jyllandsrejsen i sex Dage, udført og beskrevet af S. S. Blicher og